
Uchwały Prezydium NRA

Palestra 18/4(196), 90-91

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

C.

Uchwały Prezydium NRA

UCHWAŁA

z dnia 7 marca 1974 r.

w sprawie warunków łączenia zespołów adwokackich

Prezydium NRA na posiedzeniu w dniu 7 marca br. rozpatrzyło odwołanie Zespołu Adwokackiego w Z od uchwały Rady Adwokackiej w X w sprawie połączenia dwóch zespołów adwokackich i przejścia członków likwidowanego Zespołu Y do Zespołu Z.

Rada Adwokacka w X, biorąc pod uwagę zmniejszenie się liczby członków Zespołu Y do dwu osób i trudną sytuację finansową tego Zespołu oraz konieczność utrzymania w dyspozycji jego dotychczasowego lokalu, postanowiła w drodze powziętej uchwały połączyć oba zespoły Y i Z oraz włączyć do tego ostatniego członków Zespołu Y.

Od tej uchwały Zespół Z złożył odwołanie, w którym przede wszystkim podnosi, że Rada Adwokacka nie miała formalnie dostatecznych podstaw do połączenia dwóch zespołów w jeden i do włączenia dwóch członków Zespołu Y do Zespołu Z, a ponadto że uchwała ta nie leżała w interesie społecznym.

Prezydium NRA, rozpatrując wniesione odwołanie, zważyło, co następuje:

Pogląd odwołania o braku formalnych podstaw do połączenia dwóch zespołów nie może być uznany za trafny. Skoro Rada Adwokacka władna jest zespół rozwiązać (art. 33 ust. 1 pkt 2 u. o u.a.), to nie można odmówić jej uprawnienia do połączenia Zespołu Y z innym zespołem na podstawie ogólnego uprawnienia regulowania wszystkich spraw adwokatury, wyraźnie nie wyłączonych z jej kognicji (art. 43 u. o u.a.). Jedynym przeciwwskazaniem dla tego rodzaju fuzji zespołów mógłby być tylko brak w tym względzie interesu społecznego lub istotne naruszenie interesu jednego z łączonych zespołów.

W rozpatrywanej sprawie połączenie obu zespołów niewątpliwie odpowiada interesowi społecznemu, polegającemu w tym wypadku na zachowaniu lokalu Zespołu Y i na stworzeniu na terenie miasta X jednego, ale dostatecznie funkcjonalnego zespołu. Zespół Z zyska tak trudną obecnie możliwość powiększenia swego lokalu o dwa pokoje i przedpokój oraz związaną z tym możliwość bardziej racjonalnego rozmieszczenia. Obawy Zespołu Z, że mogą powstać przesłanki jego odpowiedzialności materialnej za działania Zespołu Y, praktycznie rzecz biorąc nie są realne, bo gdyby nawet istotnie powstała kwestia odpowiedzialności za zobowiązania Zespołu Y, to obciążałaby ona b. członków tego Zespołu niezależnie od zmiany ich przynależności zespołowej (§ 48 rozp. o zesp.).

W sprawie zaś zastrzeżeń zamieszczonych w odwołaniu co do włączenia dwóch członków Zespołu Y do Zespołu Z bez zachowania trybu przewidzianego w § 15 i nast. rozp. o zespołach, należy zaznaczyć, że Rada

Adwokacka miała w tym względzie dostateczne uprawnienie wynikające z art. 74 ust. 2 u. o u.a. Skorzystanie z tego uprawnienia było o tyle również uzasadnione, że Zespół Z żadnych osobistych zastrzeżeń przeciwko obu kolegom włączonym do jego składu osobowego nie wysunął.

W tym stanie rzeczy Prezydium NRA nie znalazło podstaw do uwzględnienia wysuwanych przez Zespół Z sprzeciwów wobec zaskarżonej uchwały i dlatego uchwałę tę, jako zgodną z interesem adwokatury, postanowiło utrzymać w mocy.

D.

Z prac Prezydium NRA

O stanie spraw prowadzonych przez rzeczników dyscyplinarnych w latach 1972 i 1973

W roku 1973 do rzeczników dyscyplinarnych wszystkich rad adwokackich wpłynęły 283 sprawy, co świadczy o tym, że w porównaniu z 1972 r., w którym wpłynęło 350 spraw, nastąpił spadek o 77 spraw.

W wyniku przeprowadzonych dochodzeń przez rzeczników dyscyplinarnych zapadły następujące postanowienia:

- a) przekazać do komisji dyscyplinarnej akt oskarżenia: w 79 sprawach — w roku 1972, a w 62 sprawach — w roku 1973;
- b) przekazać dziekanowi rady adwokackiej (w trybie art. 98 u. o u.a.): w r. 1972 — 45 spraw, a w r. 1973 — 35 spraw;
- c) umorzyć dochodzenie: w r. 1972 — w 100 sprawach, a w 1973 r. — w 89 sprawach;
- d) odmówić ścigania: w r. 1972 — w 61 sprawach, a w r. 1973 — w 44 sprawach;
- e) zwrócić się do kierownika zespołu o udzielenie ostrzeżenia lub do dziekana o przeprowadzenie z adwokatem rozmowy i zwrócenie mu uwagi (ta ostatnia forma nie jest przewidziana w u. o u.a., ale w wielu wypadkach okazała się bardzo skuteczna); w r. 1972 załatwiono w ten sposób 118 spraw, a w r. 1973 — 105 spraw.

W wielu wypadkach wyniki przeprowadzonych dochodzeń wskazują na to, że obwiniony dopuścił się czynu, za który najbardziej współmierną karą byłoby upomnienie, a najwyżej — nagana. W wypadkach takich rzecznicy dyscyplinarni powinni z reguły kierować sprawę do dziekana rady w celu wydania orzeczenia w trybie art. 98 u. o u.a. Za znacznym zwiększeniem stosowania tego trybu przemawia fakt, że komisje dyscyplinarne często orzekają kary upomnienia lub nagany, co jednak poprzedzone jest niejednokrotnie bardzo długim i skomplikowanym postępowaniem. Dla uproszczenia więc i przyspieszenia wydawania orzeczeń dyscyplinarnych w sprawach, w których można przewidzieć, że nie będzie orzeczona kara inna niż upomnienie lub nagana, dziekani rad powinni w każdym tego rodzaju wypadku korzystać z uprawnień wynikających z art. 98 u. o u.a.